

der af de første 600 Rd. skulde gives en Lønningsforhøjelse af 20 pCt. og af de næste 1,200 Rd. en Lønningsforhøjelse af 10 pCt.; jo højere man altsaa kommer op i Lønningskatalaen, desto ringere bliver Procenten af den hele Løn. Jeg har ogsaa været nødt til at stille dette Forslag af den Grund, at det, der blev vedtaget ved 2den Behandling, ikke gaar ud paa en paa en almindelig Forordelse af Livsbetingelserne begrundet Lønningsforhøjelse, om den ogsaa kun er midlertidig, men det er i min og vistnok i Manges Dine nærmest en Nødsfjelling, der tilskydes dem, som maa erkendes at være kommen absolut i Nød ved disse forandrede Konjunkturer. Netop set under denne Synsvinkel indeholder imidlertid de Herrers Forslag — tillad mig at sige det — Urimeligheder, idet det medtager en Mængde Personer, som paa ingen Maade kunne siges at være i Nød. Det medtager saaledes en Mængde unge Begyndere paa Embeds- eller Bestillingsmandsbånen, unge enlig stillede Folk med en saadan Lønning, at man maa sige, at en enlig Mand i beskeden Forhold maa kunne leve deraf, og der er ingen Anledning til at tage dem med, naar det, der her er Tale om at bevilge, blot skal være en Nødsfjelling. Jeg viste for lidt siden de Herrers, hvor ringe den Stigning i Lønningsvilkårene er, som fra 1842 til 1867 er tilfaldt Hærens Befalingsmand, Officererne, men dette Forhold bliver endnu mærkeligere, naar man ser hen til, hvorledes Stillingen i Mellemtiden har været. Der har været Perioder, hvortil det har været erkendt fra Statens Side, at den Løn, der i 1842 var tillagt disse Mand, var utilstrækkelig. Saaledes steg i 1856—58 Gjennemsnitslønnen for Officererne fra 1,002 Rd. til 1,164 Rd., men da fremtraadte et Par af Røjbenhans Rigmænd, som fandt, at dette var for Meget, og foreslog i Rigsraadet en Nedsættelse af disse Lønninger. Deraf gik Rigsraadet ogsaa ind, saaledes at Gjennemsnitslønnen i de følgende 2 Aar faldt til 1,122 Rd., men den var dog altsaa endnu 10 pCt. over, hvad den havde været i 1842. Den blev i Mærens Løb noget stigende ved forskellige Tillæg, der bleve givne et Antal Kapitainer og ligeledes ved et større Tillæg, der blev givet Lieutenanterne, ligesom vi ifjor paa Finantsloven gavede Lieutenanterne et Tillæg af 50 Rd., saaledes at Gjennemsnitslønnen i 1864—66 var steget til 1,174 Rd. Dette var en Forhøjelse af 17 pCt. fra 1842, men ved den efter Hærens Vedtagelse udkommende Lønningslov og den dertil knyttede Betingelse om, at Officererne i Fremtiden ogsaa skulde betale Kommuneskat, sank Gjennemsnitslønnen ned til 1,036 Rd., hvilket er næsten 14 pCt. under, hvad den var i 1864. Noget kunde nu maasse finde Anledning til at sige: Ja, den erede Rigsdagsmand taler for Hærens Lønningsforhold, fordi han tilfældigvis staar i Hæren, men det er ikke Tilfældet. Grunden til, at jeg fremhæver Hærens Lønningsforhold, er den, at de

ere de flarest overfluelige, at de have den Fordel, at der er et Sammenhæng mellem de forskellige Lønninger, og at Ingen uden fra kan træde ind i en højere Lønningsgrad, uden at han har gennemgaaet alle de underliggende lavere Lønninger. Forholdet er ikke her saaledes som i den civile Statstjeneste, hvor der i alt Fald er en Mulighed for, at En og Anden fra en privat Livsstilling strax kan træde ind i Statens Tjeneste i højere lønmede Embedsstillinger; det kan ikke ske i Hæren. Ligesom altsaa selve Gjennemsnitslønnen viser sig at være gaaet tilbage fra, hvad den var i de mellemstignende Aar, saaledes er det Samme Tilfældet med de forskellige Grader i Lønningerne, idet den f. Ex. for Generaler er næsten 13 pCt. ringere, i Sammenligning med, hvad den var i 1856, for Oberster 4½ pCt., for Kapitainer henimod 4 pCt. og for Lieutenanter 26 pCt. ringere end den var i 1856—58. Herved tror jeg at have givet i alt Fald en Begrundelse for, at jeg her maatte anse det for rigtigt at stille et Forslag, som gaar ud paa et gennemgaaende Tillæg for alle Lønninger. Dersom det erede Thing ikke ved sin Beslutning havde standset Behandlingen af det af Regjeringen forelagte Lønningsforhøjelsesforslag, vilde der jo ved Behandlingen deraf have været Leilighed til at stille Ændringer. Jeg føler saa godt som Noget, at Finantsloven er et ubehøvet Sted til at forhandle den Slags Ting paa, fordi der foreligger saa mange andre Forhandlingsemner, som kunne ægge Sindet og bortdrage Opmærksomheden fra det enkelte dog meget omfattende Emne, som her foreligger, men der har jo ikke været levet mig nogen anden Uvej end den, jeg her har benyttet, og som jeg allerede ved Finantslovens 2den Behandling antydede, at jeg vilde benytte. — Det næste Punkt i mit Forslag angaar et Tillæg til Pensioner. Naar det er min Overbevisning, at Hensigten med de forskellige Embedslønninger maa være den, at der gives Statens Embedsmænd et Underhold, som staar i et passende Forhold til deres Arbejde og til den Stilling, de indtage, og naar det fremdeles er min Overbevisning, at der fra Statens Side i alt Fald er Billighed for at forandre Lønningerne saaledes, at de til enhver Tid nogenlunde kunne opfylde den Hensigt, der maa have været med dem, da de bleve givne, mener jeg, at det deraf med Nødvendighed følger, at det Samme maa være Tilfældet med den Efterløn, som Staten ifølge den Kontrakt, den slutter med sine Embedsmænd, giver dem. Det er mig fuldt bevidst, at dette Forslag ikke vil smage, thi den Stemning imod Pensionerne, som saa mange Gange er kommen til Udtalesse her i Thinget, og den Bestræbelse for at indskrænke dem, som paa saa mange Maader har gjort sig gjældende, maa gjøre det klart for mig, at dette vil være Tilfældet; men efter den Betragtning, jeg stillede i Spidsen for mine Udtalelser, ville erede Medlemmer let kunne